

вѣзъ благородството ми и отъ навикновеніето да ся сърдѣ. Азъ ся чудѣ за доброто на чашѣтъ, коѣто ми поклонихте; като ѿ бѣхъ испилъ до половинѣ, усѣтихъ че сърднѣта ми ся укротяваше и разсѣжденіѣта, които направихъ въ рѣсточнѣето на тритѣ гѣлтѣцы, които гѣлтахъ, мя направихъ да ся вразумѣ. — Азъ нема да вы лѣжѣ, му рѣче вѣлшебницѣта; казвамъ ви че нема никакѣ добродѣтель въ чашѣтъ, коѣто ви подарихъ, и коѣто ви ся струва толко хубава, и щѣ кажѣ и прѣдъ сичкото тука дружество у що ся състои вѣрочоліѣта на тази водѣ испиванѣ въ три гѣлтѣцы. Іединѣ разуменѣ чловѣкъ не бы ся сърдилъ никога, ако тази страсть — гнѣвътъ — не бы го ненадѣино нападвала и бы му оставяла вѣме за размышляванѣ; но като ся позабави чловѣкъ да пѣлни чашѣтъ съ водѣ, и като ѿ испива на три пѣти, минува доста вѣме и тогази чувствѣта ся укротяватъ, размышленіѣта дохождатъ, и докѣтъ ся свѣрши тази церемоніѣ, разумѣтъ зима вѣме и надвива на страстьтъ. — Отистина, ѿ рѣче Яко, днесъ ся научихъ повече нѣщо отколкото що съмъ былъ научилъ прѣзъ сичкыѣ си животъ. Честитѣ Златко! выѣ ще станете най-голѣмъ принцъ на свѣта съ іеднѣ такѣваѣ покровителѣ; но закѣнѣвамъ ви да ся потрудите, та да придумате господѣтъ да ся подеѣща че ми ся бѣше обѣщала да ми бѣде пріѣтелѣка. — Щѣ ся подеѣщамъ азъ на туй най-добрѣ за да го заборавѣ, рѣче вѣлшебницѣта, а съмъ ви дала вече на туй и доказателства; щѣ слѣдѣвамъ да правѣ туй толко, колкото и выѣ ще бѣдете послушливѣ, и ся надѣѣмъ че туй ще бѣде до край живота ви. Нека вече днесъ не мыслимъ, освенъ за веселѣтъ ни за да тѣржествуваме свадѣтъ ви, и свадѣтъ на Елисѣ.“ Въ сѣщо вѣме дойдохъ та